

Z paměti amerického
detektiva

Gliftonova legitimace

Léona Cliftona

www.eknizky.sk

Gliftonova legitimace

Z paměťí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Gliftonova legitimace by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	7
III.	13
IV.	23
V.	29

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 41

J.

V pracovně slavného detektiva Léona Cliftona zařinčel zvonek.

Clifton, jenž právě přehlížel své zápisky, týkající se záhadné události (bylo totiž nedávno ukradeno z ložnice uměnímilovného milionáře umělecky ze zlata zpracované sousoší, značné váhy, jež představovalo bůže snu, jak se sklání nad sličnou děvku, a krádež stala se v době, kdy milionář spal v zamčené ložnici), — — vzchopil se a spěchal ke svému telefonu.

„Haló, kdo tam?“

„Riditel policie,“ donesla elektřina po drátě odpověď ke sluchu Cliftonovi.

„Přejete si, mr. Thomsone?“

„Bylo nám udáno, že v 36. avenue, číslo 22. z bytu jakési Craftové, ozývá se noční dobou sténání a podivné rány. Protože Craftová obývá sama ten malý byt, staly se ony

noční zvuky sousedům nápadnými a jeden z nich učinil oznámení. Domnívám se, že se tam páše nějaký zločin; vzpomněl jsem si hned na vás, milý Cliftone. Nechtěl byste se tam podívatí?“

„Proč ne, pane řiditeli. Půjdu tam ještě dnes. Tedy třicátá šestá — dvacet dva — Craftová — „

„Ano, milý Cliftone, Craftová — čtvrté patro. Přejete si někoho z našich lidí?“

„Zatím ne, pane řiditeli. Pokusím se tam vniknouti za dne — doufám, že k odhalení záhady sám dostačím. Myslím, že listonoše s penězi ta Craftová pustí dovnitř. Jaké jest její křestní jméno, pane řiditeli?“

„Hned se podívám.“

Hovor telefonický byl na chvíli přerušen.

Clifton stál zamyšlen u aparátu. Jeho úžasně pracující obraznost předváděla mu té chvíle již dokonalý obraz toho, co by se mohlo dít v onom bytě.

„Haló — mr. Cliftone —“

„Slyším, pane řiditeli —“

„Julie se jmenuje, a jest vdovou po strojníku.“

„Díky, pane řiditeli, to mi stačí.“

„Tedy ještě dnes se tam podíváte?“

„Ano, pane říditeli. Nemám právě nic důležitějšího na práci.“

„Přeji vám mnoho štěstí, milý Cliftone. Buďte obezřelý. Měl byste snad přece jen vzíti s sebou někoho!“

„Jsem Léon Clifton, pane říditeli!“

„Vždyť vás znám, milý Cliftone! Oznámíte výsledek ještě dnes?“

„Doufám, že se do večera shledáme, pane říditeli.“

Vzájemný pozdrav, odzvoněno.

Clifton usedl ke svému stolku, vyhledal mezi rozmanitými tiskopisy poštovní poukázku, napsal na ni zevrubnou adresu Craftové, obnos 56 dolarů, jako odesílatele udal W. Smitha z Filadelfie, štětečkem a bledou tuší dovedně nápodobil razítka. Potom vyhledal ve své šatně stejnokroj listonoše, oblékl se, do kapsy zastrčil svou legitimaci, revolver a dvoje pouta, přes rameno přehodil brašnu, do které nastrkal staré dopisy v obálkách, jakož i kovové peníze. Upravil si ještě obličej — a když vyšel ze svého domu, každý byl by se domníval, že je to skutečný listonoš.

Posléze dostal se do 36. avenue a brzy vyhledal dům, označený číslem 22.

Clifton dostoupil čtvrtého patra a na konci chodby užřel na dveřích malou tabulku s nápisem „Julie Craftová“.

Rázně zaklepal.

„Kdo to?“ ozval se uvnitř nepříjemný hlas.

„Listonoš. Nesu peníze.“

„Peníze? Mně snad přece ne!“

„Mám zde poukázku na jméno Julie Craftové, třicátá šestá, dvacet dva —“

Zarachotil klíč v zámku, dvěře se otevřely, Clifton vstoupil do malé kuchyňky. Před ním stála vyschlá stařena, jež měla na očích veliké brýle.

„Mistres Craftová?“ otázal se Clifton a zrak jeho zaletěl k zastřeným dveřím, jež vedly do druhé místnosti.

„Jsem Craftová,“ zněla odpověď.

„Nesu 56 dolarů,“ řekl Clifton, položil na stůl fingovanou poukázku a podal stařeně inkoustovou tužku, aby podepsala.

V tom zaslechl v koutě kuchyně, kde byla zelená záclona, zakrývající nepochybně lože, jakýsi šramot. Obrátil se kvapně — a té chvíli přiskočil k němu černou škraboškou zastřený muž, jenž vrhl se na něho. Clifton jej odrazil a sáhl pro revolver. Však maskovaný muž sevřel jej oběma rukama a pravici vznesl k jeho obličej.

Detektiv ucítil nasládlou vůni chloroformu.

Ohnul jednu nohu, aby svého odpůrce udeřil do života; však bylo již pozdě.

Houba, namočená v omamující tekutině přilnula těsně k jeho ústům a nosu. Clifton zatajil dech, aby se tak uchránil výparů; však soupeř to asi postřehl, neboť houby neodkládal.

Konečně musil Clifton vydechnouti a vdechnouti. Rázem zmocnila se jej ospalost — potom klesly mu ruce — zavřel oči — a za chvíli složil jej maskovaný na podlahu.

Clifton se ani nepohnul; byl bez vědomí.

„Podářilo se!“ zajásal muž, obrátiv se ke stařeně. „Chytrý je ten „Great Carlie“, však já jsem ještě chytřejší, neboť jsem jej dnes přelstil. A teď honem k dílu!“

Sklonil se ke Cliftonovi a začal mu prohledávat kapsy. Vyňal odtud revolver, jež zastrčil do svého kabátu, a potom legitimaci, kterou se spokojeným úsměvem vložil do své tobolky. Posléze vytáhl dvojí pouta. Již chtěl mu sevřítí jimi ruce a nohy; v tom rozpomněl se na něco.

„The Great Carlie pochytil mnoho od zlosynů, s nimiž přišel do styků. Jsem přesvědčen, že také dovede zbaviti še snadno pout; proto si jej jinak zajistíme.“

Zašel do kouta, odkudž přinesl bedničku s pevnými provazy, jimiž Cliftona přímo sešněroval. Pouta jeho ukryl také v kapse.

Nyní zanesl přispěním stařeny Cliftona do druhé

místnosti, jejíž okno bylo zastřeno hustou záclonou, která jen skrovně světla propouštěla do pokojíku.

Zde uložili Cliftona na pohovku, muž ovázal mu ústa pevně šátkem.

„Až se probudí, nebude se moci ani hnouti, ani křičeti,“ zamumlal.

„Měl bys jej raději skoliti!“ zahučela stařena. „Bojím se, že tě ten člověk později dostane do vězení.“

„The Great Carlie jest mi příliš sympatickým, než abych mu mohl ublížiti. Nechci míti jeho život na svědomí: ať jen dále stihá vrahy, lupiče a podvodníky!“

„Může dopadnouti také nás,“ obávala se tato.

„Nedopadne!“ ubezpečoval ji muž. „Až on se dostane na svobodu, budeme již dávno na cestě!“

Stařena zatím prohledala kabelu Cliftonovu a vybrala z ní všechny peníze — dohromady ke stu dolarů.

„Zítřa touto dobou budeme míti o mnoho více!“ tvrdil muž. „A k tomu nám dopomůže sám Clifton! — Musím už jíti, abych všechno náležitě přichystal. Dej na Cliftona pozor, nikoho sem nepouštěj!“

Po těch slovech sejmul masku, schoval ji pod vestu a krátce se rozloučiv, odešel.

J. J.

V 15. avenue ubytoval se před krátkou dobou jakýsi James Raleigh, jenž přibyl z Anglie do Ameriky. Ve zmíněné ulici najal si celé patro domu číslo 12; přebýval tu s jediným toliko sluhou, jenž byl mu zároveň kuchařem.

James Raleigh byl veliký podivín a samotář, jenž vyhýbal se lidem; nikdo tedy nevěděl o něm nic určitějšího. To však přece bylo známo, že jest nesmírně bohatý; neboť zařízení jeho bytu bylo zapláceno dvěma sty tisíci dollarů, kterýžto obnos byl dodavatelům nábytku a ostatních přepychových a skvostných předmětů Raleighem hotově vyplacen.

Krátce po svém příjezdu do Chicaga zašel si do banky „Globus“ a zde uložil tři miliony dollarů. Vyžádal si pouze list, stvrzující jeho vklad a prohlásil, aby na tento list vždycky vydali sumu, jakoukoliv doručitel požádá. Domlouvali mu, aby svůj vklad lépe zabezpečil; neboť v

případě ukradení této listiny může být připraven o celý obnos. On však odvětil krátce: „Mám ještě více!“

Před obydlím tohoto podivína stanuli tři mužové, slušně odění. Jeden byl zarostlý černým plnovousem a na levém oku měl černou pásku. Tento muž zazvonil.

Za chvíli odsunulo se okénko ve dveřích a v něm zjevil se obličej sluhy Raleighova.

„Otevřte nám!“ zhurta poručil jednooký.

„Co chcete?“ nevlídně otázal se Eddy.

„Chceme mluvit s vaším pánem, musíme s ním mluvit!“

„Vy že jste úřední osoby?“

„Jsme členové policie!“

„Tedy sečkejte chvíli; ohlásím to pánovi.“

Netrvalo dlouho, sluha otevřel dvěře.

„Pojďte za mnou!“ vybídnul příchozí.

Následovali jej do nádherně vyzdobeného salonu, kde James Raleigh bavil se pracným sestavováním tisícovky, kterou byl před chvílí roztříhal na drobné kousky; chtěl si ukrátiti čas.

Chladně zadíval se na příchozí.

„Kdo jste?“ otázal se posléze.

„Jsem Léon Clifton, detektiv,“ představil se jednooký.
„Zde moje legitimace.“

James Raleigh prozkoumal podanou jemu legitimaci, načež ji vrátil.

„Vaše žádost?“

„Bylo mi uloženo policejním ředitelem, abych se svými druhy prohledal vaše papíry a zabavil, co shledám závadným.“

„Jen si to prohlédněte!“ svoloval Angličan. „Nejsem si vědom žádné viny, a budu se u své vlády domáhati na vaší vládě satisfakce za tento přehmat.“

Jednooký, jenž představil se jako Clifton, pokrčil ramenoma.

James Raleigh prováděl nyní detektivy všemi komnatami svého bytu; Eddy kráčel před nimi, otvíral dvěře pokojů, skříně, zásuvky.

Konečně dostali se do pracovny Angličanovy, kdež k žádosti Cliftonově James Raleigh otevřel nedobytnou pokladnu i její tajné zásuvky. Bylo zde veliké množství bankovek, cenných papírů, zlatých i stříbrných mincí, množství drahocenných šperků. Těch však si detektivové nevšíмали. Pozornost Cliftonovu upoutal konečně svazek listin. Najednou zajiskřil očima. Složil zase papíry, svázal je a zastrčil do veliké spodní kapsy kabatu.

„Jest mi líto, master, musím vás však prohlásiti zatčeným. Jménem zákona!“

Ten sebou trhl.

„Půjdu s vámi, master. Jenom mi povězte, co jste u mne našel, čím bych byl kompromitován.“

„Zvíte na policii, master,“ chladně odbyl jej Clifton.

Vytáhl samočinná pouta.

„Což jsem vrah anebo lupič, abyste mne chtěl spoutati?“ rozhorlil se Raleigh. „Master, těžkou na vás vznesu žalobu, až se dokáže, že mi byla učiněna křivda!“

„Master, půjdeme!“ obrátil se k Raleighovi. — „Vy, Bertone, zůstanete zatím zde, dokud se sem nedostaví pan komisař,“ poručil jednomu ze svých druhů, jenž mlčky stoupl si ke dveřím pracovny.

Clifton a druhý detektiv vzali Raleigha mezi sebe, opustili byt a následování chvějícím se sluhou vyšli na ulici, kde již čekal kočár.

Po delší jízdě stanul povoz před budovou policejního ředitelství.

Clifton vyskočil z kočáru, vyzval Raleigha, aby jej následoval; a když uzřel v průjezdě strážníka, jenž zde měl hlídku, pokynul mu, ukázal svou legitimaci a řekl chvatně: „Tohoto muže zaveďte do cely a dejte jej přísně střežiti. Mám naspěch. Až se vrátím, předvedeme jej k výslechu.“

„Stane se, mr. Cliftone,“ slíbil strážník. „Máte zajisté rýmu, že tak chraptíte?“

„Mám,“ odvětil Clifton, a již byl ze vrat.

Vsedl do kočáru, a ten uháněl odtud tryskem ...

Asi za čtvrt hodiny přišel do úřadovny banky „Globus“ slušně oděný muž, jenž předložil potvrzení o vkladu Jamese Raleigha a žádal vyplacení celého obnosu.

„Kdo jste?“ ptali se jej.

„Sluha mr. Raleigha,“ nevlídně odpověděl muž.

„Sedněte si, hned to vyřídíme.“

Ač byla listina uznána pravou a nestávalo překážek vyplacení tří milionů, přece pokladník závodu z opatrnosti přistoupil k telefonu a dal se spojití s číslem 2475, kterážto číslo měl telefon Raleighův. K otázce: „Kdo tam?“ došla odpověď: „James Raleigh.“

„Master Raleighu, je zde muž, jenž vydává se za vašeho sluhu.“

„A také jím jest. Potřebuji nevyhnutelně svých peněz, tedy mu je bez odkladu vydejte. Přece má s sebou listinu?“

„Má, master Raleighu. Z opatrnosti však —“

„Děkuji vám za tu starostlivost! Však můžete onen obnos vyplatiti. Dobrý den, master!“

Tím byla rozmluva ukončena, a uspokojený pokladník vyplatil žádaný obnos.

J. J. J.

Příštího jitra nalézáme mr. Thomsona, řiditele chicagské policie, ve velikém rozčilení. Přechází svou pracovnou a chvílemi hodí prudce rukama.

„Kde ten Clifton vězí? Doma o něm nevědí

— prý odešel již předevčírem a dosud se nevrátil

— včera byl tady, přivedl nám sem toho člověka — a od té doby je nezvěstný. Co se s ním stalo?“

Na dvěře pracovny bylo zaklepáno. Vstoupil sem muž, jenž měl dozor nad zatčenými.

„Onen muž, kterého sem včera přivedl mr. Clifton, žádá, aby s ním byl zaveden výslech,“ hlásil dozorce.

„Odvedte jej do čísla pátého a vyřídte komisaři Thonetovi, že tam co nevidět přijdu.“

Policista s úklonou odešel.

A sotva se dvěře zavřely, vstoupil sem listonoš jenž přinesl řiditeli několik dopisů. Po jeho odchodu prohlížel

mr. Thomson adresy. Jedna zvláště upoutala jeho pozornost. Byla psána neumělou rukou ženskou a v rohu bylo připsáno: Nutné!

Ředitel roztrhl obálku a z ní vypadl malý lístek.

„Pane řediteli, nechcete-li, aby Léon Clifton zhylnul hladem, dejte otevřítí byt Julie Craftové, 36. ave, 22, IV.“

Podpisu zde nebylo.

„Tu to máme! Clifton dal se zase zavěsti svou přílišnou horlivostí — a teď mu hrozí takové nebezpečí!“

Zazvonil. Přispěchal strážník, jemuž ředitel nařídil, aby sem přivolal komisaře Thoneta.

Ten se zde brzy objevil.

„V mé úřadovně jest již onen muž, kterého sem včera mr. Clifton přivezl,“ hlásil komisař.

„Dejte jej zase odvésti do cely; bude vyslýchán později. Teď nás čeká něco důležitějšího.“

Ukázal komisaři lístek.

Thonet užasl.

„Šest mužů a dva kočáry — ihned!“ nařídil ředitel a Thonet odkvapil, aby dal potřebné rozkazy. Jsa muž obezřelý, vzal s sebou také lahvičku koňaku, éther a několik kostek cukru.

Když sešli na ulici, čekaly zde již dva kočáry, čtyři uniformovaní policisté a dva civilní agenti. Ředitel s

komisařem vsedl do jednoho povozu, ostatní do druhého — a za chvíli uháněli koně k ul. 36.

Když stanuly kočáry před domem čís. 22, vstoupili členové policie dovnitř. Vyhledali domovníka a ptali se jej po Julii Craftové.

„Není doma,“ zněla odpověď. „Včera byla u mne, řekla mi, že odjíždí na několik dní do Bostonu a prosila mne, abych dohlédl na její byt, aby tam nikdo nevlezl.“

„Ano.“

„Přijímala návštěvy?“

„Nevím. Aspoň jsem nikdy neviděl někoho k ní vstoupiti.“

„Objednejte zámečníka. Její byt musíme otevřítí.“

Ač byl nejvš zvědav, neodvážil se domovník žádati o vysvětlení. Odběhl a brzy vrátil se se zámečníkem. Ten svými nástroji brzy odstranil zámek.

Řiditel se svými průvodci vkročil do kuchyňky, kdež nejevilo se nic nápadného.

Přistoupil tedy ke dveřím pokoje, a hned zaslechl slabé sténání.

Poněvadž také tyto dvěře byly zamčeny, použili opět služeb zámečnickových.

A když vstoupili do ztemnělého pokojíku, uzřeli na

pohovce mužské tělo, jež bylo celé sešněrováno provazy a na ústech mělo uvázaný šátek.

„Clifton!“ zvolal řiditel, poznáv ihned mistra amerických detektivů. „Záclonu pryč!“ poručil, a ve chvíli vpadlo do pokojíku denní světlo.

Zhrozili se obličje Cliftonova. Byl zsinalý, jako u mrtvol, značně vyhublý, rysy strhané.

Když jeho matný zrak setkal se s pohledem řiditelovým, vydral se z jeho prsou vzdech uspokojení.

Neprodleně zbavili Cliftona šátku a provazů, Thonet osvěžil jej étherem, přistrčiv láhvičku k jeho nosu; a potom vložil mu do úst cukr, pokapaný koňakem. Když jej Clifton pozřel, požádal slabým hlasem o vodu. Přinesli ji, a on hltavě vypil plnou sklenici vody, do které komisař přimísil trochu koňaku.

Brzy nabyly ztuhlé údy Cliftonovy zase ohebnosti. Usedl na pohovku a s rozkoší vdechoval svěží vzduch, jenž sem vnikal otevřeným oknem.

„Mám hlad!“ prohlásil Clifton a řiditel dal přinést z nedalekého hostince studené kuře, na něž vrhl se Clifton jako vlk, nedbaje napomínání komisařova, aby jedl zvolna.

„Teď ještě trochu vína a cigaretu a budu zase v pořádku!“ usmál se Clifton.

I toho se mu dostalo.

Teprv nyní pověděl žasnoucímu řiditeli, jak byl do tohoto bytu vlákán a omámen chloroformem. Když se probudil z narkosy, ležel svázan na této pohovce a sotva dýchal, maje na ústech šátek. Hlad a žízeň jej hrozně trápily; byl by jistě podlehl, kdyby nebyla přišla neočekávaná pomoc.

Užasnul zase Clifton, když mu řiditel ukázal lístek, oznamující, kde se detektiv nalézá.

„To psala zajisté ona stará — Julie Craftová!“

A ještě více užasnul, když mu řiditel vyprávěl, že včera byl přiveden do budovy policejní neznámý dosud muž — Cliftonem samým!

„To není možno!“

Dal si vše podrobně pověděti, a když zvěděl, že onen neznámý vykázal se jeho legitimací, zvolal živě:

„Tedy proto jsem byl vlákán do pasti!“

„Proč?“ otázal se řiditel.

Clifton se zamyslí. Po chvíli zahovořil: „Jsem nyní přesvědčen, že onen muž, jenž mne zde učinil neškodným pomocí chloroformu, užil telefonu k tomu, aby mne oklamal. Vydával se za vás, mr. Thomsons — telefonem nepadno rozeznati hlas známý od neznámého — vymyslí si onu záhadu v bytě Craftové, já jsem mu pověděl, v jakém přestrojení sem vniknu — on zde na mne čekal — učinil neškodným

— zmocnil se mé legitimace — ta stará včera odjela
— zajisté se už sem nevrátí — nechtěli, abych zde zemřel hladem — proto vám poslala onen dopis.“

„K čemu však potřeboval vaší legitimace?“

„Zajisté jen proto, aby dostal na policii onoho muže, kterého k vám včera přivedl, vydávaje se za mne. Až toho muže vyslechneme, zajisté objasní se nám ona záhada.“

Řiditel zanechal zde jednoho detektiva, pro případ, že by se sem Julie Craftová přece jen vrátila, načež vyšli všichni z domu, vsedli do kočárů a jeli k policejní budově.

Řiditel a Clifton následovali komisaře Thoneta do jeho úřadovny, kamž byl za nedlouho přiveden muž, který byl sem dopraven za okolností tak zvláštních.

„Kdo jste?“ započal komisař svůj výslech, zatím co Thomson a Clifton usedli a bedlivě pozorovali zatčeného.

„James Raleigh,“ zněla odpověď.

„Vy nejste Američan?“ otázal se jej řiditel.

„Jsem Angličan — z Bristolu.“

„Bydlíte?“

„Patnáctá avenue, dvanáct.“

„Proč jste byl zatčen?“

„Měl prý jsem doma kompromitující listiny. Také byly mi různé dokumenty z mé pokladny zabaveny.“

„Kdo vás zatknul?“

„Detektiv Léon Clifton. Přišel ke mně ještě s dvěma druhy.“

„Legitimoval se vám?“

„Ano.“

„Můžete udati, jaké listiny byly vám zabaveny?“

„Rodové dokumenty, různé kvitance a potvrzení; mezi nimi byl také vkladní list na tři miliony dolarů, jež mám u banky Globus.“

Clifton podíval se významně na ředitele; ten pokynul hlavou.

„Učinil jste nějaké opatření ohledně vyzvednutí onoho vkladu?“ ozval se Clifton. „Zvolil jste si snad nějaké heslo, či jinak jste znemožnil zneužití oné listiny?“

„Nikoli. Kdo odevzdá bance vkladní list, dostane ony peníze.“

Zase pohleděl Clifton na Thomsona.

„To byla velká neopatrnost!“

„To mi neuškodí! Je nyní zde a policie mne přece nepřipraví o část mého jmění.“

„Policie ovšem ne; však jiný!“ zvolal ředitel.

V tom zařinčel zvonek aparátu. Komisař přistoupil k telefonu.

„Dobře,“ řekl, když byl chvíli naslouchal, načež odzvonil a zase usedl.

„Souhlasí,“ obrátil se k řiditeli.

„Nuže, mr. Raleighu,“ ozval se Thomson, „mohl byste nám pověděti, kterak vyhlížel onen Clifton, jenž vás zatknu?“

„Byl černovousý, na oku měl černou pásku. — K čemu však tato otázka?“ zeptal se udiven.

„Já jsem to tedy nebyl?“ otázal se Clifton a vstal.

Angličan zavrtěl hlavou, změřiv si jej od hlavy k patě.

„Onen detektiv neměl s vámi nijakou podobnost. K čemu však tyto otázky?“ znovu snažil se vyzvědět. „Připadá mi, jakobyste pochybovali, že detektiv, jenž mne zatknu, byl pravý.“

„Také nebyl!“ zvolal Clifton. „Stal jste se obětí rafinovaného podvodníka a lupiče, jenž — vydávaje se za mne — zmocnil se vašeho vkladního listu a pak vás dopravil na policii — jen proto, aby zatím mohl se svým lupem bezpečně zmizeti.“

James Raleigh sebou trhl. Ač byl veliký boháč, přece ztráty tří milionů nemohl tak snadno oželeť.

„Byly již učiněny kroky ke stihání toho podvodníka?“ otázal se chvatně.

„Dosud ne; neboť teprv nyní z vašeho výslechu seznali jsme, co se stalo. Vynasnažíme se však, aby ten lupič byl co nejdříve dopaden.“

James Raleigh byl okamžitě propuštěn na svobodu a Clifton odebral se s ním do jeho bytu, zdali by tam snad něco nenalezl, čím by byl uveden na stopu pachatele. Však neobjevil zde ničeho.

Vzpomněl si nyní na milionový vklad Raleighův, a shlédnuv v jeho bytě telefon, požádal Angličana, aby se dotázal v bance, jsou-li tam dosud jeho peníze.

Raleigh tak učinil; však brzy odstoupil od telefonu.

„Oznamují mi, že již včera byly peníze vyzvednuty. Přišel prý tam muž, jenž se vydával za mého sluhu, a předloživ vkladní listinu, požadoval vyplacení celého obnosu. Pokladník však z opatrnosti dříve mi o tom telefonoval, a já prý jsem odpověděl, aby jen učinili, jak si přeji. A v té době byl jsem již ve vazbě!“

„Pak tedy telefonoval místo vás jeden z druhů onoho podvodníka, týž, který zde po vašem nedobrovolném odchodu zůstal. Zeptejte se, jak vyhlížel.“

Z popisu, jež mu pokladník banky „Globus“ podal, poznal Raleigh skutečně onoho nepravého detektiva, jenž byl zde samozvaným Cliftonem zanechán.

„Jsou to vychytralí ptáčekové,“ zamumlal Clifton. „Na všechno pamatovali. Výborně si promysleli svůj plán, aby se mohli zmocniti kořisti tak nesmírné.“

Z bytu Raleighova odešel Clifton s Angličanem do banky

„Globus“, kdež s ustrnutím vyslechli, že peníze Raleighovy vyzvedla osoba neoprávněná.

Clifton zaznamenal si popis muže, jenž se zde vydával za sluhu Raleighova — byl velice zevrubný, neboť pokladník dobře si jej povšimnul — načež se rozešli, když byl Clifton přislíbil Raleighovi, že ještě dnes zahájí pátrání po prohnaném čtyřlístku.

Angličan prohlásil, že vyplatí Cliftonovi desátý díl z obnosu, jež dostane zpět, a kromě toho ještě zvláštní odměnu 5000 dolarů za dopadení každého z těchto zlosynů.

IV.

Clifton dostavil se do příbytku Jamese Raleigha a kromě jiných otázek zeptal se jej posléze také, věděl-li kdo — kromě úředníků banky — o jeho velikém vkladu, jakož i jak Raleigh usnadnil vyzvednutí jeho, ustanoviv, že peníze mají býti vydány tomu, kdo přinese vkladní list.

Angličan odpověděl záporně. Pouze jeho sluhovi, jenž byl důvěrníkem svého podivínského pána, bylo to známo.

Eddy byl nyní podroben důkladnému výslechu, z něhož však Clifton seznal, že tento člověk jest nevinný, že nemá nijaké účasti na smělém zločinu.

Nedalo se tedy jinak mysliti, nežli že podvod spáchal někdo z banky sám, anebo že aspoň dal pachatelům potřebné instrukce.

Došel si tedy Clifton do banky, a zde dotazoval se řiditele na její personál.

Mr. Farewell prohlásil, že za své lidi ručí. — Všichni jsou

v bance zaměstnání již delší dobu, někteří dokonce od jejího založení, a dosud nikomu nedala se vytknouti nejmenší nesprávnost.

„Směl bych je viděti?“ otázal se Clifton.

„Když si přejete,“ odvětil ředitel a telefonem povolal k sobě pokladníka, jemuž nařídil, aby sem poslal jednotlivě všechen personál.

Stalo se. Jeden úředník za druhým vstupoval do pracovny ředitelovy a brzy ji zase opustil, když mu byl Clifton dal několik otázek.

„Viděl jsem všechny z vašeho personálu, pane řediteli?“

„Všechny, mr. Cliftone, až na tři. Jeden dostal včera dovolenou, aby mohl jeti na pohřeb do Clevelandu; druzí dva jsou nemocní.“

„Směl bych zvědět jejich jména, jakož i kde bydlí?“

Ředitel vyňal příruční knížku, chvíli v ní listoval, načež ukázal jednu stránku, jež byla z části popsána.

Clifton zaznamenával si do svého zápisníku:

13. Jacoby — 13. ave, 8 — ohlásil nemoc 11. června.
14. Strockton — 39. ave, 19 — ohlásil nemoc 20. června.
15. Port — 46. ave, 28 — dostal 23. června třídnenní dovolenou.

Cliftona zajímal nejvíce R. Strockton, jenž roznemohl se v den před jeho vlákáním do bytu Julie Cráftové.

„Jak dlouho jest u vás zaměstnán mr. Strockton?“ otázal se.

Řiditel nahlédl do velké knihy a za chvíli odpověděl: „Již čtyři roky.“

„Také tento úředník osvědčil se vždy poctivým?“

„Je to výborná síla, svědomitý.“

„Kde jej zaměstnáváte?“

„Světili jsme mu vyhotovování stvrzení o vkladech, protože jest výborný stylista a vyniká překrásným rukopisem.“

„Jest jeho nemoc těžká?“

„Nevím. Poslal nám dopis, jímž oznámil své ochuravění; psal v něm, že doufá brzy dostaviti se zase ke svému stolu.“

„Navštívil jej někdo z vašich lidí od té doby, co onemocněl?“

„Pochybují. Strockton nebyl nikdy kolegiátní, s nikým téměř nemluvil; hleděl si jen své práce.“

„Děkuji vám, pane řiditeli,“ řekl Clifton a podal mu ruku.

„Přeji vám mnoho zdaru, mr. Cliftone,“ lehce uklonil se řiditel banky. „Doufám, že se přesvědčíte, že z našeho personálu nikdo není účasten onoho tajemného zločinu.“

Clifton vyšel z banky a hned zaměřil k obydlí Jacobyho.

Zde seznal, že úředník skutečně leží nemocen, a proto jej brzy opustil, žádaje za prominutí. Potom vyhledal dům, kde měl svůj příbytek Strocton. Stanuv u dveří, označených tabulkou s jeho jménem, zaklepal. Však nikdo mu neotvíral. Sešel tedy dolů a ptal se domovníka po mr. Stroctonovi. Usmál se lehce, když doslechl, že mr. Strocton, jak se zdá, někam odejel, neboť jej není v domě vidět.

Vyžádal si potom úřední povolení k násilnému otevření bytu Stroctonova, jehož vnitřek co nejdůkladněji prohledal. V psacím stolku našel svazek listin, dokumentů na jméno „Strocton“. Z toho poznal Clifton, že Strocton opatřil si již listiny na jiné jméno a těchto že již nepotřebuje. Dalším pátráním objevil jízdní řád Pacifické dráhy, kdež byly červenou tužkou podtrženy všechny stanice, konečná stanice pak, San Francisco, podtržena dvakrát.

„Zdá se, že hledaný odjel do San Francisca,“ pomyslil si Clifton. „Podíváme se tam; snad tam ptáčka někde dopadneme.“

Odebral se potom do nádražní budovy, kdež k veliké radosti zvěděl od pokladníka, že v den, kdy byl James Raleigh zatčen a jeho miliony vyzvednuty, byly zde prodány čtyři jízdní lístky do San Francisca. Kterak vyhlížely osoby, jež je zde kupovaly, však se již nepamatoval.

Chystal se tedy sám na cestu.

Tu přinesly noviny zprávu, že z řeky za stanicí Columbus ve státě Nebraska vyloveny byly mrtvoly dvou slušně oděných mužů, které tam ležely teprv několik dní. V jejich kapsách nenalezeno ničeho. Nápadným jest však, že oba mužové měli nepravý vous a přes své krátké vlasy ještě vlásenky s dlouhými vlasy; jeden pak měl uměle utvořený hrb. Zdá se, že byli shozeni za noci mezi jízdou s vlaku do vody, právě když vozy jely přes most. V podezření z těchto zločinů jsou muž a žena, kteří jeli do San Francisca s oněmi muži v jednom voze. Průvodčí vlaku vstoupil do vozu až ráno, kdy vlak byl již minul stanici Laramie City ve Wyomingu; ony dva muže zde již nenalezl. A když projevil nad tím svůj údiv, kam se poděli oba cestující, kteří přece měli vystoupili až v San Franciscu, prohlásila stará dáma, jež zde seděla s pánem, že opustili velice kvapně vlak již na stanici Sherman. Po nález obou mrtvol vzniklo podezření proti těmto cestujícím, že oni svrhli oba muže za noci do vody. Zavedeno prý již nejrozsáhlejší pátrání po nich.

Cliftonova domněnka, že pachatelé milionové loupeže zaměřili skutečně do San Francisca, zdála se býti touto zprávou potvrzena.

Tedy, nezdržuje se již déle, nastoupil cestu do San Francisca, opatřen novou legitimací, jež byla k jeho žádosti

opatřena poznámkou, že jediné tato legitimace jest nyní pravou, poněvadž dřívější byla ukradena.

V.

Clifton meškal již několik dní v San Franciscu. Navštěvoval všechny veřejné místnosti, a zde zkoumal každou tvář; rovněž i na ulici pozoroval okolojdoucí. Zahlédl zde dosti podezřelých obličejů, neboť do San Francisca uchylují se mnozí dobrodruzi a zlosynové; kdykoli však takové individuum stopová, vždy se brzy přesvědčil, že se dostal na scestí.

Ani prohlídka knihy cizinců ve všech zdejších hotelích neměla příznivého výsledku.

Clifton již se domníval, že Strockton a Julie Craftová do San Francisca vůbec nepřijeli; snad vystoupili na některé z předchozích stanic, změnivše svůj cestovní plán.

„Nevím, nevím, dopomohu-li Jamesu Raleighovi k jeho majetku, sobě pak ke značné odměně,“ pochyboval již Clifton.

Posléze doslechl, co jej naplnilo velikou radostí.

Když meškal ve vinárně středního řádu, zdali snad zde neužítí hledaného, upoutalo jeho pozornost jméno, jež dolétlo k němu od vedlejšího stolu.

Jméno ono znělo Clifton!——

Zahleděl se tam. U stolu sedělo několik hostí; jeden měl červený, lesknoucí se obličej a rudý nos, což nasvědčovalo jeho zálibě ve vínu.

„To koukáte, co?“ usmál se onen muž samolibě a pohládl si sporný vous na bradě. „Ano, viděl jsem slavného Cliftona!“

„Kde? — v San Franciscu, anebo v opičce?“ dobíral si jej jeden ze soudruhů.

„Neurážejte, mr. Browne! Já jsem úřední osoba!“ hrdě vypjal muž širokou hrud.

„Tady jste jen piják vína — po vaší hodnosti teď nám nic není, mr. Blacku! Je to ale pravda, že jste viděl skutečně Cliftona?“

„Zrovna tak, jako vidím teď vás!“ tvrdil Black. „A dokonce jsem s ním mluvil!“

„Nejspíš jste mu pověděl, kde mají nejlepší kalifornské?“ škádlil jej jiný.

„Však vy budete o mně jinak souditi; až vám to povím. Chcete-li — —“

„Jen vyprávějte, mr. Blacku!“ vybízel jej kdosi.

Black notně si přihnul, zamlaskal spokojeně, načež zahovořil: „Jdu včera odpoledne ulicí dvacátou pátou, či třicátou — možná také, že to byla dvacátá — nepamatuji se již —“

„Není divu — tak dlouho — již od včerejška!“ přerušil jej úsměšný hlas.

„Jdu tedy tou ulicí,“ nedal se Black zmásti, „a tu zahlédnu uprostřed veliký shluk lidí. Proderu se tím davem — uprostřed stojí strážník, a drží za rameno slušně oděného muže; v druhé ruce drží ryšavý plnovous, jenž byl stržen s obličeje civilisty, jak mé bystré oko ihned poznalo. — „Půjďte se mnou!“ poroučí strážník, mně dobře známý Forby. — „Nezdržujte mne, příteli, mám naspěch!“ odpovídá mu civilista, usmívaje se. — „Naspěch můžete mítí kdykoliv později, až vás propustí!“ povídá Forby. — „Když ale já povídám vám, že s vámi nepůjdu!“ vede svou civilista, a pořád ten úsměv. Obrátím se tedy ke strážníkovi a povídám: „Forby, co se tu děje?“ — Forby se podívá na mne, a když mne poznal, salutuje. — „Master Blacku,“ povídá, „tenhle ~ člověk musí jít se mnou, protože se mi zdá podezřelým.“ — „A z čeho Forby?“ ptám se. — „Zdá se mi, že by to mohl býti ten, co vyhodil z vagonu do řeky v Nebrasce ty dva muže. Hledte, mr. Blacku, on má nepravý vous a zajisté i vlásenku! Nosí tohle člověk dobrého svědomí?“ —

„He,“ povídám já, „ovšem, že nenosí. A proto byste, master,“ obrátím se k civilistovi, „nejlépe udělal, kdybyste šel klidně na policii.“ — „Sel bych,“ povídá zase civilista, „jen kdybych měl čas. Nezdržujte mne tedy, pánové!“ A chce odejiti. Vzpomněl jsem si, že jsem také úřední osoba, a že jest mou povinností přispěti muži, jenž jest rovněž jako já ve službách Unie. Chytím toho člověka taky za rameno a povídám: „Octu před zákonem, master! My jsme úřední osoby, nás musíte ve všem poslechnout!“ — A tu on, když viděl, že to jde do tuhého, prosil nás, abychom sáhli mu do kapsy — do té levé zadní, již měl na kalthotech — a co tam najdeme, abychom vyňali. Učinil jsem tak já — a v ruce mé octla se legitimace. Podívám se na ni a vykřiknu: „I hrome, vždyť je to Léon Clifton!“ — Civilista na mne mrkne, abych mlčel. Já odevzdám legitimaci strážníkovi, ten si ji také prohlédne. — „Všechno v pořádku, master!“ řekne, pustí jej a salutuje. A tu ten Léon Clifton vezme nás oba pod paží a jde s námi, a cestou nám důvěrně povídá, že u nás hledá právě toho zlosyna, za kterého jej Forby považoval! Proto ono přestrojení! Rozumí se, že teď Forby už nechtěl, aby s ním šel na policii, a že se mu jak se patří omluvil. A tu se Clifton usmál, zaklepal mu na rameno a povídá: „Konal jste svou povinnost, příteli, že si tak horlivě všímáte lidí, kteří se vám zdají podezřelí! A vy, příteli,“ obrátil se ke mně,

„také jste řádný muž, že jste chtěl pomoci úřední osobě u vykonávání její povinnosti!“ A potom nám oběma podal ruku a přátelsky se s námi rozloučil. — To koukáte, co? Takový slavný muž, a podal ruku mně, úřednímu sluhovi Blackovi, a nazval mne přítelem! Těší mne to bezmála tak, jakoby sám president takto se mnou jednal! O ten Clifton, to je chlapík; kdož by jej nemiloval, když takto jedná s pořádnými lidmi!“

A skutečný Clifton s tajeným úsměvem poslouchal ty chvalořeči, jež byly mu milejší než nejnadšenější články novinářské. Zde mluvil lid sám — a hlas lidu, hlas Boží!

Co byl slyšel od Blacka, mělo pro něho značnou důležitost. Věděl nyní zcela určitě, že Streton je v San Franciscu. Kdož jiný mohl by se vykázati jeho legitimací, než ten, který mu ji uloupil?

Doufal tedy Clifton, že mu zase přispěje jeho báječné štěstí, které bylo mu vydatným pomocníkem při jeho podnicích. —

Příštího dne objevila se v kalifornských novinách tato zpráva: „Obrovská krádež milionů. — Včera vloupali se do paláce známého miliardáře našeho, W. S. Witta, neznámí dosud lupiči, kteří odnesli z jeho pokladny za deset milionů dolarů, bankovek a cenných papírů; spolu zmizel také seznam, obsahující čísla oněch papírů, jakož i několik

důležitých listin. W. S. Witte zvěděl prostřednictvím policie, že strážník Forby a úřední sluha Black mluvili zde s geniálním Léonem Cliftonem, jenž sem přibyl na zapřenou. Poněvadž není známo, kde se mr. Clifton ubytoval, vyzývá jej tímto mr. Witte, aby se u něho přihlásil, je-li ochoten pátrat po lupičích. Mr. Witte zaručuje mu odměnu dvou milionů, jeden milion odevzdá mu hned, ostatek po dopadení aspoň jediného pachatele, jenž uvede na stopu ostatních, a tím dopomůže miliardáři ku vrácení aspoň jediné listiny, jež má pro něho cenu nesmírně velikou.“

Tuto zprávu dal do novin — Léon Clifton, když se byl dříve dorozuměl se správou policie v San Franciscu a s miliardářem Wittem, jenž se k tomu ochotně propůjčil.

V den, jenž následoval onomu, kdy byla ona zpráva uveřejněna, dostal mr. Witte návštěvu. Sluha oznámil, že mr. Loidan přeje si mluvit s mr. Wittem. Miliardář dal k sobě uvést návštěvníka. Byl to muž v černém oděvu, od něhož ostře odrážela se nápadně bílá barva obličeje, vroubeného světle bronzovými licousy a dlouhými, splývajícími vlasy téže barvy. Oči byly zakryty velikými brýlemi s modrými skly. —

„Znám vaši podobiznu z časopisu, mr. Cliftone —“

Návštěvník pohnul ramenem a a usmál se.

„Až skončím svůj úkol, jenž mne přivedl do San Francisca, představím se vám bez přetvářky, mr. Witte.“

„Nuže, byl byste ochoten ujeti se mé záležitosti?“

„Pokusím se, abych vás uspokojil, master. Bude to sice nad mé síly, neboť pátrání mé směřuje k rozluštění ještě jednoho podobného případu; však doufám, že tentokrát zabiju jednou ranou dvě mouchy?“

„Těší mne, mr. Cliftone, vaše ochota. Zavolám svého sekretáře, aby vyhotovil naši úmluvu; potom vám odevzdám deset čeků po sto tisících.“

Miliardáři neušlo, že domnělý Clifton spokojeně se usmál. Stiskl zvonek, a za chvíli vkročil sem skutečný Léon Clifton, v důkladném přestrojení, kterého miliardář představil jako svého tajemníka.

„Mr. Olde, sedněte a pište,“ velel miliardář. „Vyhotovíte úmluvu, kterou se zavazují, že přítomnému mr. Léonu Cliftonovi vyplatím druhý milion dolarů, jakmile dostane se mi do ruky aspoň část mého uloupeného majetku, zejména smlouva s „American Oil Company“. Potom napište stvrzení na jeden milion, jež mr. Clifton laskavě podepíše.“

„Ano master,“ odvětil Clifton a sedl k psacímu stolu. „Jest však třeba důkazů, že tento master je skutečně Léon Clifton.“

„Již se mi legitimoval,“ řekl miliardář.

„Směl bych tu legitimaci viděti?“ otázal se Clifton.

Jeho nepravý jmenovec položil legitimaci na stůl, a detektiv ji dlouho zkoumal.

„Znám podpis ředitele chicagské policie,“ prohlásil posléze. „Tuto legitimaci skutečně podepsal mr. Thomson. Však jest mi připomenouti, že jsem náhodou dostal do rukou podobnou legitimaci, znějící též na jméno Léona Cliftona.“

„Pak je to zajisté padělek!“ zvolal návštěvník prudce.

„Porovnáme,“ řekl Clifton. „Zde je ta legitimace.“

Levicí vyňal z kapsy svou nejnovější legitimaci, a drže pravici v kapse kabátu, přistoupil k návštěvníku.

„Hleďte, master!“ řekl, přidržev mu legitimaci k obličejí.
„Přečtete si to, prosím.“

Sotva nepravý Clifton přečetl poznámku o ukradení své legitimace, prudce ustoupil, a chtěl sáhnouti do kapsy.

„Ruce vzhůru!“ zahřměl Clifton a vznesl do výše pravici, v níž zaleskl se revolver.

Střeže stále nebezpečného zlosyna, požádal miliardáře, aby poslal pro povoz a pro stráž.

Když posléze sestupoval se Stroctonem se schodů, zločinec náhle kopnul Cliftona tak mocně do nohy, že detektiv se skácel.

Miliardář, jenž šel za nimi, vykřikl a nerozmýšleje se, střelil po útočníku. Však v rozčilení chybil se cíle.

Strocton zařval: „Však vy mne nedostanete!“ přehnul se přes zábradlí a vrhl se do hloubi.

Zatím se Clifton vzchopil.

„Ušel trestu!“ zvolal mr. Witte.

„Nikoli — neslyšel jsem tělo dopadnouti,“ namítal Clifton, přiběhl k zábradlí a nahnul se přes ně.

Schodiště bylo ze spodu zabezpečeno železnými nosiči, jež přečnivaly, jsouce na konci ozdobeny silně zlacenými ornamenty kované práce.

Na hrotu jednoho ornamentu visel Strocton, jenž se zde zachytil kabátem.

Bystrý zrak Cliftonův ihned postřehl, že látka s oděvu se trhá; tím spíše, že Strocton, přeje si smrti, schválně sebou zmítal, aby co nejdříve sletěl do značné hloubi na tvrdou dlažbu.

„Honem dolů peřiny!“ vykřikl a miliardář ihned odkvapil, aby dal potřebné rozkazy.

A tu již kvapili po schodech vzhůru přivolaní dva policisté.

„Postavte se sem, kde stojím já!“ vzkřikl na ně Clifton, přehoupl se přes mřížové zábradlí, sjel dolů, levou rukou

zadržel se mříže tam, kde byla zapuštěna do schodiště, pravici pak uchvátil Strocktona za límec kabátu.

Clifton cítil, že jej dlouho neudrží, zejména když kabát se roztrhl, a Strockton již nevisel na hrotu. Však postavení jeho nabylo rázu svrchovaně nebezpečného, když zuřící Strockton náhle zahryzl se mu do kabátu a již jej nepustil.

V tom Strockton pustil Cliftona, však v okamžiku již zase jej chytil svými zuby; tentokráte zahryzl se mu jako dravec do hrdla.

Průdká bolest projela tělem Cliftonovým, učinil bezděčný pohyb, pustil se mříže — a již letěl i se Strocktonem do hloubi.

Však nedopadli na dlažbu. V kritickém okamžiku byla sem již donesena veliká peřina, jež zeslabila

prudkost pádu. Clifton udeřil Strocktona pěstí do skráně, zlosyn jej pustil — a za chvíli byl již vlečen do čekajícího povozu.

„Co jsem vytrpěl strachu o vás, milý Cliftone!“ řekl chvějícím se hlasem miliardář. „Jediná vteřina rozhodla o vašem životě.“

A tuto vteřinu, jakož'již mnohé jiné, řídil sám Nejvyšší, jenž mne již tolikrát zachoval mé rodině !“ řekl Clifton s pohnutím.

Strockton byl dopraven k výslechu na policii; však ke

všem otázkám zarytě mlčel. Ponechali jej zatím ve vězení, než jej Clifton odveze do Chicaga. Zbývalo nyní nalézt ještě Julii Craftovou a peníze, jež byl Strockton Raleighovi odcizil.

Použil Clifton zase novin ku svému účelu. Dal uveřejniti zprávu, že byl zatčen lupič a vrah Strockton, jemuž však ještě téhož dne podařilo se uprchnouti. Na přední místo v insertní části pak dal zařaditi oznámení: Julie Craft. Vezmi vše, čekám v hotelu „Barnett“, 14. ave, 7, pokoj č. 12.

Doufal, že tímto způsobem zmocní se staré ženy, jejíhož obydlí neznal, jako i peněz Raleighových. Skutečně ještě téhož dne dostavila se do hotelu Barnettova stará paní, jež nesla veliký tlumok. Byla to Julie Craftová, jež s ustrnutím četla zprávu o zatčení Strocktonově, již si však ulehčila, když zvěděla dále, že utekl. Inserát pak ji zcela upokojil, aniž by byl v ní vzbudil nějaké podezření.

Vstoupila do pokoje číslo 12, a zde byla zatčena čekajícím tu Cliftonem. Když detektiv otevřel její kufřík našel v něm téměř tři miliony dolarů.

Strockton dlouho všechno zapíral. Když však teta sama proti němu svědčila, prosíc jej, aby upřímným doznáním ulehčil svému svědomí, přestal konečně zapírat.

Výrok soudu zněl: smrt. A skutečně byl Strockton

popraven. Julie Craftová odsouzena na tři roky do vězení.
Zemřela však ještě před vytrpěním trestu.

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

NEZNÁMÝ ZLODĚJ

OTRÁVENÁ RŮŽE

ŠÍLENÝ LÉKAŘ

KRVAVÝ IRČAN